

תענית ד:ח – מגילה א:ג

פרק ד: משנה ח

אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לביש את מי שאין לו. כל הכלים טעונים טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות?
בחור, שא נא עיניך וראה, מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה.
"שקר החן והבל היפי, אשה יראת ה' היא תתהלל" (משלי לא).
ואומר: "תנו לה מפרי ידיה, ויהללה בשערים מעשיה".
וכן הוא אומר: "צאינה וראינה בנות ציון במלדך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו" (שיר השירים ג).
ביום חתנתו – זה מתן תורה.
וביום שמחת לבו – זה בנין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו. אמן!

מסכת מגילה

פרק א: משנה א

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר.
כרבין המקפין חומה מימות יהושע בן נון, קורין בחמשה עשר. כפרים ועירות גדולות, קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה.

פרק א: משנה ב

כיצד?
חל להיות יום ארבעה עשר בשני, כפרים ועירות גדולות קורין בו ביום, ומקפות חומה למחר.
חל להיות בשלישי או ברביעי, כפרים מקדימין ליום הכניסה,

וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בּוֹ בַיּוֹם, וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֵר.
חָל לֵהִיּוֹת בַּחֲמִישִׁי, כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בּוֹ בַיּוֹם,
וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֵר.
חָל לֵהִיּוֹת עַרְב שַׁבַּת, כְּפָרִים מְקַדְיָמִין לַיּוֹם הַפְּנִימִי,
וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת וּמִקְפּוֹת חוֹמָה קוֹרִין בּוֹ בַיּוֹם.
חָל לֵהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת מְקַדְיָמִין וְקוֹרִין לַיּוֹם הַפְּנִימִי,
וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֵר.
חָל לֵהִיּוֹת אַחַר הַשַּׁבָּת, כְּפָרִים מְקַדְיָמִין לַיּוֹם הַפְּנִימִי,
וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בּוֹ בַיּוֹם, וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֵר.

פרק א: משנה ג

איזו היא עיר גדולה?
כל שיש בה עשרה בטלנים. פחות מכאן, הרי זה כפר.
באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין.
אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב, חגיגה והקהל, מאחרין ולא מקדימין.
אף על פי שאמרו מקדימין ולא מאחרין,
מתרין בהספד ובתעניות ומתנות לאביונים.
אמר רבי יהודה: אימתי? מקום שנכנסין בשני ובחמישי.
אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי,
אין קורין אותה אלא בזמנה.

מגילה א:ד – א:ז

פרק א: משנה ד

קראו את המגלה באדר הראשון ונתעברה השנה, קורין אותה באדר השני.
אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגלה ומתנות לאביונים.

פרק א: משנה ה

אין בין יום טוב לשבת אלא אכל נפש בלבד.
אין בין שבת ליום הכפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכרת.

פרק א: משנה ו

אין בין המדר הנאה מחברו למדר ממונו מאכל
אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהן אכל נפש.
אין בין נדרים לנדבות
אלא שהנדרים חייב באחריותו, ונדבות אינו חייב באחריותו.

פרק א: משנה ז

אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן.
אין בין מצרע מסגר למצרע מחלט אלא פריעה ופרימה.
אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים.

מגילה א:ח – א:יא

פרק א: משנה ח

אין בין ספרים לתפלין ומזוזות
אלא שהספרים נכתבין בכל לשון,
ותפלין ומזוזות אינן נכתבות אלא אשורית.
רבן שמעון בן גמליאל אומר: אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יוגית.

פרק א: משנה ט

אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרבה בגדים
אלא פר הבא על כל המצות.
אין בין כהן משמש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה.

פרק א: משנה י

אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים.
זה הכלל: כל שהוא נדר ונדב, קרב בבמה,
וכל שאינו לא נדר ולא נדב, אינו קרב בבמה.

פרק א: משנה יא

אין בין שילה לירושלים
אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה,
ובירושלים לפנים מן החומה.
וקאן וקאן קדשי קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים.
קדשת שילה יש אחריה התר, וקדשת ירושלים אין אחריה התר.

מגילה ב:א – ב:ד

פרק ב: משנה א

הקורא את המגלה למפרע, לא יצא.
קראת על פה, קראת תרגום, בכל לשון, לא יצא.
אבל קורין אותה ללועזות בלעז. והלועז ששמע אשורית, יצא.

פרק ב: משנה ב

קראת סרוגין, ומתנמנם, יצא.
היה כותבה, דורשה, ומגיה, אם כון לבו, יצא, ואם לאו, לא יצא.
היתה כתובה בסם, ובסקרא, ובקומוס ובקנקנתום, על הנזיר ועל הדפתרא,
לא יצא, עד שתהא כתובה אשורית, על הספר ובדיו.

פרק ב: משנה ג

בן עיר שהלך לכרך ובן כרך שהלך לעיר,
אם עתיד לחזור למקומו, קורא כמקומו, ואם לאו, קורא עמהו.
ומהיכן קורא אדם את המגלה ויוצא בה ידי חובתו?
רבי מאיר אומר: כלה.
רבי יהודה אומר: מ"איש יהודי" (אסתר ב).
רבי יוסי אומר: מ"אחר הדברים האלה" (אסתר ג).

פרק ב: משנה ד

הכל כשרין לקרות את המגלה, חוץ מחרש, שוטה, וקטן.
רבי יהודה מכשיר בקטן.
אין קורין את המגלה, ולא מלין, ולא טובלין, ולא מזיזין,
וכן שומרת יום כנגד יום לא תטבל,
עד שתנע החמה.
וכלן שעשו משעלה עמוד השחר, כשר.

מגילה ביה – ג:ב

פרק ב: משנה ה

כָּל הַיּוֹם כָּשֶׁר לְקַרְיַאת הַמְּגִלָּה, וְלְקַרְיַאת הַהֶלֶל, וְלִתְקִיעַת שׁוֹפָר, וְלִנְטִילַת לֹוֶב, וְלִתְפִלַּת הַמוֹסָפִין, וְלַמוֹסָפִין, וְלִדְוֵי הַפָּרִים, וְלִדְוֵי הַמַּעֲשֵׂר, וְלִדְוֵי יוֹם הַכְּפוּרִים, לְשִׁמְיָהּ, לְשִׁחִיטָהּ, לְתַנּוּפָהּ, לְהַגָּשָׁה, לְקַמִּיצָהּ וְלַהֲקַטָּרָהּ, לְמִלִּיקָהּ, וְלִקְבָלָהּ, וְלַהֲזִיָּהּ, וְלַהֲשַׁקֵּיתָּ סוּטָהּ, וְלַעֲרִיפַת הָעֶגְלָהּ, וְלִטְהַרְתָּ הַמִּצְרָע.

פרק ב: משנה ו

כָּל הַלַּיְלָה כָּשֶׁר לְקַצִּירַת הָעֵמֹר וְלַהֲקַטֵּר חֲלָבִים וְאַבְרִים.
זֶה הַכֹּל: דָּבָר שְׂמֻצּוֹתוֹ בַּיּוֹם, כָּשֶׁר כָּל הַיּוֹם,
דָּבָר שְׂמֻצּוֹתוֹ בַּלַּיְלָה, כָּשֶׁר כָּל הַלַּיְלָה.

פרק ג: משנה א

בְּנֵי הָעִיר שֶׁמָכְרוּ רְחוּבָה שֶׁל עִיר, לֹוֹקְחִין בְּדַמְיוֹ בֵּית הַכְּנָסֶת.
בֵּית הַכְּנָסֶת, לֹוֹקְחִין תְּבָה. תְּבָה, לֹוֹקְחִין מִטְּפָחוֹת.
מִטְּפָחוֹת, לֹוֹקְחִין סְפָרִים. סְפָרִים, לֹוֹקְחִין תּוֹרָה.
אֲבָל אִם מָכְרוּ תּוֹרָה, לֹא יִקְחוּ סְפָרִים.
סְפָרִים, לֹא יִקְחוּ מִטְּפָחוֹת. מִטְּפָחוֹת, לֹא יִקְחוּ תְּבָה.
תְּבָה, לֹא יִקְחוּ בֵּית הַכְּנָסֶת. בֵּית הַכְּנָסֶת, לֹא יִקְחוּ אֶת הַרְּחוּב.
וְכֵן בְּמוֹתְרִיקוֹ.
אִין מוֹכְרִין אֶת שֶׁל רַבִּים לְיַחֲדִיד, מִפְּנֵי שֶׁמוֹרִידִין אוֹתוֹ מִקְדָּשְׁתוֹ,
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
אָמְרוּ לוֹ: אִם כֵּן, אַף לֹא מַעִיר גְּדוֹלָה לְעִיר קַטָּנָה.

פרק ג: משנה ב

אִין מוֹכְרִין בֵּית הַכְּנָסֶת, אֲלָא עַל תְּנַאי שְׂאִם יִרְצוּ יַחֲזִירוּהוּ,
דְּבָרֵי רַבִּי מַאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: מוֹכְרִים אוֹתוֹ מִמְּכַר עוֹלָם, חוּץ מֵאַרְבַּעַה דְּבָרִים:
(1) לְמַרְחָץ (2) וְלַבְּרַסְקִי (3) וְלַטְּבִילָה (4) וְלַבֵּית הַמֵּיִם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: מוֹכְרִין אוֹתוֹ לְשֵׁם חֲצֵר, וְהַלּוֹקֵחַ מֵה שְׂרִיצָה יַעֲשֶׂה.

מגילה ג:ג – ג:ו

פרק ג: משנה ג

ועוד אמר **רבי יהודה**:
בית הכנסת שחרב, אין מספידין בתוכו, ואין מפשילין בתוכו חבלים,
ואין פורשין לתוכו מצודות, ואין שוטחין על גגו פרות,
ואין עושין אותו קפנדריא,
שנאמר: "והשמותי את מקדשיכם" (ויקרא כו) – קדשתו אף כשהו שוממין.
עלו בו עשבים, לא יתלש, מפני עגמת נפש.

פרק ג: משנה ד

ראש חדש אדר שחל להיות בשבת, קורין בפרשת שקלים (שמות ל).
חל להיות בתוך השבת, מקדימין לשעבר ומפסיקין לשבת אחרת.
בשניה, "זכור" (דברים כה).
בשלישית, "פרה אדמה" (במדבר יט).
ברביעית, "החדש הזה לכם" (שמות יב).
בחמישית, חוזרין לכסדרן.
לכל מפסיקין, בראשי חודשים, בחנכה ובפורים,
בתעניות ובמעמדות וביום הכפורים.

פרק ג: משנה ה

בפסח קורין בפרשת מועדות של תורת כהנים (ויקרא כב).
בעצרת, "שבעה שבעות" (דברים טז).
בראש השנה, "בחדש השביעי באחד לחדש" (ויקרא כג).
ביום הכפורים, "אחרי מות" (שם טז).
ביום טוב הראשון של חג קורין בפרשת מועדות שבתורת כהנים (ויק' כג)
ובשאר כל ימות החג בקרבנות החג (במדבר כט).

פרק ג: משנה ו

בחנכה, בנשיאים (שם ז).
בפורים, "ויבא עמלק" (שמות יז).
בראשי חודשים, "ובראשי חודשיכם" (במדבר כח).
במעמדות, במעשה בראשית (בראשית א).

בְּתַעֲנִיּוֹת, בְּרִכּוֹת וּקְלָלוֹת (ויקרא כו).
אִין מִפְּסִיקִין בְּקְלָלוֹת, אֶלָּא אֶחָד קוֹרֵא אֶת כָּלֵן.
בְּשָׁנַי וּבַחֲמִישֵׁי וּבַשַּׁבָּת בְּמִנְחָה, קוֹרִין כְּסֻדְרוֹ, וְאִין עוֹלִין לָהֶם מִן הַחֲשֻׁבוֹן,
שֶׁנֶּאֱמָר: "וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מִעַדֵי ה' אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ויקרא כג) -
מִצֻּתָּן שִׁיהוּ קוֹרִין כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּזִמְנוֹ.

מגילה ד:א – ד:ד

פרק ד: משנה א

הקורא את המגלה עומד ויושב.
קראת אחד, קראת שנים, יצאו.
מקום שנהגו לברך, יברך. ושלא לברך, לא יברך.
בשני ובחמישי ובשבת במנחה, קורין שלשה,
אין פוחתין ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא.
הפוחת והחותם בתורה, מברך לפניו ולאחריה.

פרק ד: משנה ב

בראשי חדשים ובחלו של מועד, קורין ארבעה,
אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא.
הפוחת והחותם בתורה, מברך לפניו ולאחריה.
זה הכלל: כל שיש בו מוסף ואינו יום טוב, קורין ארבעה.
ביום טוב, חמשה. ביום הכפורים, ששה. בשבת, שבעה.
אין פוחתין מהן, אבל מוסיפין עליהן, ומפטירין בנביא.
הפוחת והחותם בתורה, מברך לפניו ולאחריה.

פרק ד: משנה ג

אין פורסין את שמע, ואין עוברין לפני התבה, ואין נושאים את כפיהם,
ואין קורין בתורה, ואין מפטירין בנביא, ואין עושין מעמד ומושב,
ואין אומרים ברכת אבלים ותנחומי אבלים וברכת חתנים,
ואין מזמנין בשם, פחות מעשרה.
ובקרקעות, תשעה וכהן, ואדם פיוצא בהן.

פרק ד: משנה ד

הקורא בתורה לא יפחת משלשה פסוקים.
לא יקרא למתרגמן יותר מפסוק אחד, ובנביא שלשה.
היו שלשתן שלש פרשיות, קורין אחד אחד.
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה.
ועד כמה הוא מדלג? עד כדי שלא יפסק המתרגמן.

מגילה ד:ה – ד:ח

פרק ד: משנה ה

המפטר בנביא,
הוא פורס על שמע, והוא עובר לפני התבה, והוא נושא את כפיו.
ואם היה קטן, אביו או רבו עוברין על ידו.

פרק ד: משנה ו

קטן קורא בתורה ומתרגם,
אבל אינו פורס על שמע, ואינו עובר לפני התבה, ואינו נושא את כפיו.
פוחח פורס את שמע ומתרגם,
אבל אינו קורא בתורה ואינו עובר לפני התבה ואינו נושא את כפיו.
סומא פורס את שמע ומתרגם.
רבי יהודה אומר: כל שלא ראה מאורות מימיו, אינו פורס על שמע.

פרק ד: משנה ז

כהן שיש בידי מומין, לא ישא את כפיו.
רבי יהודה אומר:
אף מי שהיו ידיו צבועות אסטיס ופואה, לא ישא את כפיו,
מפני שהעם מסתכלין בו.

פרק ד: משנה ח

האומר: "איני עובר לפני התבה בצבועין", אף בלבנים לא יעבר.
"בסנדל איני עובר", אף יחף לא יעבר.
העושה תפלתו עגלה, סכנה ואין בה מצוה.
נתנה על מצחו או על פס ידו, הרי זו דרך המינות.
צפו זהב, ונתנה על בית אנקלי שלו, הרי זו דרך החיצונים.

מגילה ד:ט – מועד קטן א:ב

פרק ד: משנה ט

האומר: "יברכוך טובים", הרי זו דרך המינות.
"על קן צפור יגיעו רחמיך", ו"על טוב יזכר שמך", "מודים מודים",
משתקין אותו.
המכנה בעריות, משתקין אותו.
האומר: "ומזרעך לא תתן להעביר לפלך" (ויקרא יח),
"ומזרעך לא תתן לאעבד בארמיותא", משתקין אותו בנזיפה.

פרק ד: משנה י

מעשה ראובן (בראשית לה), נקרא ולא מתרגם.
מעשה תמר (שם), נקרא ומתרגם.
מעשה עגל הראשון (שמות לב), נקרא ומתרגם.
והשני (שם), נקרא ולא מתרגם.
ברכת כהנים (במדבר ו), מעשה דוד (שמואל ב יא) ואמנון (שם יג),
לא נקראין ולא מתרגמין.
אין מפטירין במרכבה (יחזקאל א), ורבי יהודה מתיר.
רבי אליעזר אומר: אין מפטירין ב"הודע את ירושלים" (שם טז).

מסכת מועד קטן

פרק א: משנה א

משקין בית השלחין במועד ובשביעית,
בין ממעין שיצא בתחלה, בין ממעין שלא יצא בתחלה.
אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון.
ואין עושין עוגיות לגפנים.

פרק א: משנה ב

רבי אלעזר בן עזריה אומר:
אין עושין את האמה בתחלה במועד ובשביעית,
וחכמים אומרים: עושין את האמה בתחלה בשביעית,
ומתקנין את המקלקלות במועד.

וּמְתַקְנִין אֶת קְלִקּוּלֵי הַמַּיִם שֶׁבְּרֵשׁוֹת הַרְבִּים וְחוֹטְטִין אוֹתָן.
וּמְתַקְנִין אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחֻבוֹת וְאֶת מְקוּוֹת הַמַּיִם,
וְעוֹשִׂין כָּל צְרָכֵי הַרְבִּים,
וּמְצַיְנִין אֶת הַקְּבָרוֹת,
וְיוֹצְאִין אֶף עַל הַכְּלָאִים.